

haft den fjerneste Indflydelse paa, naar den skulde udføre sit Arbejde. Jeg tror heller ikke, det vilde være rigtigt, om jeg her som Medlem af Brændselsnævnet gav mig til vidtløftig at udtale mig om Taksationskommissionens Arbejde. Det Arbejde, Taksationskommissionen skal udføre, maa den have Lov til at udføre i fuld Frihed og i Fred, og ingen bør paaoktrojere den noget. De Mænd, der skal taksere, er edsvorne og skal udføre deres Gerning efter bedste Overbevisning, Brændselsnævnet har heller ikke søgt paa nogen Maade at indvirke paa Taksationskommissionen.

Overfor det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) skal jeg kun sige, at jeg har jo allerede nævnt, at der er fastsat Maksimalpriser ved Tørring og ved Bryrup, og at der har været tilbudt Maksimalpriser andre Steder. Ved Bryrup var Maksimalprisen fastsat til 16 Kr. for Brunkul, der leveres til Egnens Befolkning, ved Tørring er Maksimalprisen fastsat til 32 Kr. En saadan Forskel er der paa Maksimalprisen paa Brunkul i Egne, der ligger saa at sige ved Siden af hinanden, men Vanskelighederne ved at fremskaffe Brunkullene er højst forskellige. Omkostningerne derved fører altsaa med sig, at der har maattet fastsættes saa forskellige Priser, hvis man overhovedet vil have Brunkullene frem. Alt dette har jeg gjort det ærede Medlem opmærksom paa. (N. C. Jensen: Har de faaet Lov til at transportere Kullene?) Ja, de kan faa Lov til at transportere dem i det Omfang, som de kan faa Vogne til Transporten, men jeg har gjort opmærksom paa, at der er stor Vognmangel paa Statsbanerne, og jeg har nævnt forleden Dag, at der en enkelt Dag manglede 4,000 Vogne for at kunne tilfredsstille Kravene til Transport. Efter dette er det klart, at Transportvanskelighederne er en Hindring for, at Brunkullene kan blive ført frem.

Jensen-Sønderup: Det har glædet mig at høre den højttærede Finansminister saavel som det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) og det ærede Medlem fra Skern (Ovesen) udtale deres Betænkelighed ved og Indsigelse imod den Maade, hvorpaa man saa at sige har opfordret Statshusmændene til at anmode om Hjælp fra det offentlige paa den ene eller den anden Maade. Jeg tror, at disse Husmænd selv er daarligst tjent med, at det bliver fremstillet, som om det var en Selvfølge, at de skulde ty til det offentlige om Hjælp, og jeg haaber, at Husmændene ikke følger

de Opfordringer, der mer eller mindre direkte ligger i den stadige Fremhæven af, at saa at sige alle Husmændene skulde være saaledes stillede, at de skulde være nødte til at ty til det offentlige.

Jeg kan saa meget mere begynde med at gøre disse Bemærkninger, som jeg gerne vil sige et Par Ord om Dyrtingsloven og de Forhandlinger, der har været førte her i Tinget om denne. Det har forundret mig, at adskillige Talere har — synes jeg — søgt at give det Udseende af, at Venstredels var en Hindring for at gøre Brug af Dyrtingslovens § 2 og dels havde været Skyld i, at denne § 2 i sin Tid ikke blev bedre for Kommunerne, end den er, Hvad angaar det første, at det skulde være Venstre, der skulde have modsat sig at gøre Brug af Dyrtingslovens § 2, er jeg tilbøjelig til at tro, at det vilde være vanskeligt for de Radikale og Socialdemokraterne baade at føre noget Bevis for dette og ligeledes at sige sig fri for, at de selv eller rettere sagt Kommunalbestyrelsesmedlemmer af disse Partier ogsaa har modsat sig Gennemførelse af Foranstaltninger i Henhold til Dyrtingslovens § 2. Jeg skal ikke komme dybt ind paa dette, men jeg skal henstille til dem, der interesserer sig for dette Spørgsmaal, at undersøge, hvorledes Stillingen var i Roskilde — det ligger jo ikke saa langt borte — da der der forhandlede om visse Foranstaltninger i Henhold til Dyrtingslovens § 2.

Men naar der er blevet sagt, at endog en kommunal Venstremand, der tillige er Medlem af dette Ting, som Kommunalbestyrelsesmedlem først er gaaet imod visse meget kostbare Dyrtingsforanstaltninger, og — da der blev Flertal for dem, fordi der er et Flertal af Socialdemokrater og Radikale i den paagældende Kommunalbestyrelse — var med til at henstille til Indenrigsministeren ikke at godkende den Ordning, som af Flertallet i den paagældende Kommunalbestyrelse var vedtaget, vil jeg fremhæve, at det har sin særlige Interesse at høre paa en saadan Kritik, naar man har gjort den Erfaring, jeg som Indenrigsminister har haft Lejlighed til at gøre, endda et Par Gange. Jeg skal her kun nævne eet Tilfælde, hvor et Flertal i en Kommunalbestyrelse, som for Resten ikke var radikal og socialdemokratisk, kom til Ministeriet med en af dette Flertal vedtagen Indstilling vedrørende visse Regler med Hensyn til den kommunale Beskatning, som Ministeriet altsaa skulde godkende eller eventuelt kræve forandret i Henhold til de derom i Skattelovene fast-